

dirk vekemans

121 manieren om Heraclitus te lezen

14 juli 2011 - versie 0.1.2 – CC by-nc-sa 3.0 – <http://vilt.wordpress.com>

Inhoud

[in]	3
KLANKKOORD	4
50 fragmenten.....	6
22B99.....	8
22B64 – 22B121.....	9
22B1.....	10
22B47.....	11
22B60 - 22B32	12
22B119.....	13
22B101a.....	14
22B25.....	15
novemernocturne	16
Contracties, spasmen van het ik	17
22B55.....	18
22B53.....	19
22B11.....	20
22B41.....	21
22B91.....	22
Heracleitos en de Vrije Lyriek.....	23

[in]

il y a pas question, à mon avis, de vraiment 'traduire' Heraclite, il faut lui comprendre en totalité et puis jeter ces mots transfigurés dans l'eau qui coule, le feu qui brûle

the writing is on the wall but the wall is walking

(dv on Facebook, 27-10-09)

*   *

*

over '121 manieren om Heraclitus van te lezen'

Ergens in het midden op mijn miserabele *Pad van de Wenende Nacht* – geen idee welke bocht – kwam ik plots [weer Heraclitus](#) tegen. Er hing vocht op zijn wang. Zijn befaamde aforismen waren hem middels kromme, roestige nagels door het lijf, de armen, de romp, ja zelfs door de tong geschoten. Praten kon hij niet meer. Hij gebaarde, & ik deed alsof ik het begreep.

Het waren tekens, Griekse letters, dat zag ik wel. Maar ik begreep nauwelijks Grieks & de letters waren in & rondom hem verworpen tot stromen, waar je wel kon induiken, maar het waren nooit dezelfde stromen, hoewel het steeds dezelfde tekens waren.

Hoe kan ik je helpen, vroeg ik hem?

Help jezelf, gebaarde hij.

Aldus. Ik ging op onderzoek bij mijzelf.

KLANKKOORD

(voor i.d. & a.c.)

er is het wit
 er is het zwart
 wij lopen in het er verloren
 het oog valt immer tussenin

het wit is hard & oogverblindend
 het zwart is hard & ondoordringbaar

je komt niet uit het zwart (het is te hard)
 je komt niet in het wit (het is te hard)

ik ben het wit & we gebeuren &
 jij bent het zwart & we gebeuren
 & we gebeuren ook al andersom

hier & hier & hier
 is wat er op ligt
 & wat er op ligt
 ligt er tijdelijk:

de koord ervan is doorgeknipt.

het vuur raast over onze armen
 het wiel breekt elke zin: wij
 maken met elk einde een begin

het liggen & het breken is het onze
 & het vloeiende bloed is het onze
 & het bloed klokt open tot een roos

je zegt: zet nu je woorden af (*in dit kristal
 zal je me vinden*) & ik zet
 de woorden af & oef
 zeg jij het woord staat af

we knielen & we kussen het zwart wit
 & het wit zwart & de roos
 ligt open op de harde steen

de roos bloeit op voor alle ogen
op de koude steen

de koord snijdt door de keel.

je zegt je bent je ogen &
mijn ogen zijn het rund
dat aan je nek ligt
vastgeklonken

je zegt je bent je mond &
mijn mond ligt open
voor het lied dat naar
je stilte tongt

het zingen gutst mij uit
dat dan in jou begint
ik ben het donker niet in de garage
ik ben de stilte niet er rond

ik ben een zwart geluid
je zingen is de wereld
& je zingen is mijn mond

de koord zat in de klank
de koord is uit de klank
geboren, **dood is alles**
wat wij wakker zien.

2 april 2008

50 fragmenten

1. de vlammen in je handpalm verslinden de geschenken
2. de letters dansen een mazurka
3. het wordt hem oker voor de ogen
4. eerste links, tweede rechts & dan een kuiltje graven
5. er komt paarse damp uit de hamvraag
6. een geruststellende nederlaag met het oor op de grond
7. zij wil dat het toeval een geleedpotige is
8. het begin is nog niet in zicht
9. het vermoeden versterkt de zekerheid, zonder dewelke er geen vermoeden zou zijn geweest
10. Hooft was een pottenbakker
11. de gewassen groeien beter op het kerkhof
12. de zon heeft een grotere harde schijf
13. als je tegen een muur plast, maak je de maan blij
14. vernietigingswapens spreken zichzelf tegen
15. je kan geen twee keer in dezelfde hondenpoep stappen
16. er hangt iets aan je onderbuik, maar als je kijkt is het weg
17. als ik mijn nachtlamp doof, is het buiten donker
18. de vervanger vervangt zichzelf & dan de andere
19. de boel staat op stelten, we kunnen er niet meer aan
20. ik ging buiten
21. we sterven om te leven & maken kinderen om te sterven
22. snel, het einde is net vertrokken
23. het is voor dichters niet zo goed om gelezen te worden
24. de avond stijgt uit de verzuchtingen van een cactus
25. warme chocomelk met honing is beter dan koude
26. zij die blind geboren worden weten wat begrijpen is
27. schenk me je hart & je krijgt mijn tanden
28. de taal is een luchtballon zonder zandzakjes
29. de zon brandt het felst in een diamant
30. het kleine maakt het grote kleiner dan zichzelf & grijpt dan naar het immense
31. de vogels vertalen ons gekwetter voor de zon
32. twee plus drie is twee plus drie
33. het gebeuren is de voortgang van energie met de tijd als gedissipeerd vermogen
34. de zang vernietigt het denken, de lichamen draaien als door zichzelf bekeken
35. de herhaling herhaalt enkel zichzelf
36. muziek verzet zich tegen de stilte die ze zelf creëert
37. de regen valt & valt niet
38. voor elke levende zijn er evenveel doden als er levenden zijn
39. de adem [*is zichtbaar*] in koude, de geest in het vuur
40. de vrouw vrijt met de man in zich, de man met de vrouw, tot ze één worden in het niets
41. sinaasappelen zijn het enige fruit [*weerspiegeld door het andere*]
42. zuiverheid is de stilte van het oog
43. lopend ken je de vermoeidheid, rustend het lopen

44. als de verhalen beginnen te stinken, moet je de stofzuigerzak verversen
45. als je een kokosnoot wil verklaren, moet je hem doormidden hakken
46. we zien wat we willen zien, maar willen niet wat we zien. we willen wat we zien, maar zien niet wat we willen.
47. je moet er in roeren, anders proef je de honing niet
48. als je de drek niet ruiken kan, ontgaat je ook de geur van de fajalobi
49. een boom is een boom als een boom een boom wordt (en niet een badeend).
Vervolgens wordt de boom een boom. Daphne & Apollo zijn in afwachting alvast maar getrouwd, gescheiden en hebben volgens de pers nog steeds een 'intieme relatie'.
50. als je meegaat, ben je meegaand; als je niet meegaat, ben je tendentius.

22B99

Je ziet een rode vogel die de zwarte luchten van beneden van het donkerblauwe boven scheiden wil. Hij faalt naast wat je ziet. De klanken u & a vermengen zich tot o & au. De snelheid van je ogen is niet hoog genoeg, je trilt

te laag. Je ziet de soep staan dampen op de tafel & in je oren kookt het vuur een portie liefde klaar, gekruid met haat. De klanken k & m verbinden zich tot kom & kam nu eens je haar. Je oren horen hoe de echo

van je zin je woorden weg doen draaien van elkaar. Je stampt de deuren in van platgebrande huizen. Je schildert straten met het donkergele van je gal.

Je wil de voorstad van je vensterramen schrapen. Je brult niet meer, je fluistert zacht: *zonder de zon is het ook voor alle andere sterren duister, nacht.*

17 november 2009

22B64 – 22B121

Je laat de warmte binnenvloeien, eerst je buik & dan je rug, je huid.

Springstoffen razen in containers over de autosnelweg. Op de middenberm staat een stekelhaag.

Heel erg luid roept het meisje in de blauwe bikini dat ze haar teen aan een kei stootte.

Schimmen van oude mensen knisperen achter het behang. Ze willen er niet teveel van zien.

Een ijsschots stuikt met veel geraas de zee in.

Je huid verraadst hoe je hilde als baby.

De Ephesiërs kunnen zich maar beter ophangen en hun stad aan de kinderen laten.

Er hing een druppel aan haar neus, ik zei het & ze lachte.

België voldoet hiermee niet aan de Europese richtlijnen.

Ik hoor haar zingen dat een roos een roos is, roos is.

De bliksem bestuurt dit alles als een roer.

15 november 2009

22B1

bladeren :: beheersing
regen :: verklaring
zon :: verstrengeling
beton :: versuikering

misdaad :: vernedering
vuur :: inankering
vrijheid :: masochisme
bliksem :: omkading

regen :: orgasme
dood :: close reading
bliksem :: fantasme

revelatie :: verdeling
bladeren :: sarcasme
regen :: miasme

22B47

Met het ene roze handje in de heup
& het andere hoog alsof
er in de haar omringende ruimte
een belangwekkende scheidslijn
viel waar te nemen,

in een niet aflatende poging
om het halsstarrig fluitende herdertje
van zijn berg neder te laten dalen,

draait,
op vastgestelde stonden,
in schokjes de herderin
weg & weg
van de noodzaak haar beweging
te moeten aanzien.

De herdershond,
met ere arm aan pootjes
& zichtbaar gammel op zijn sokkel
blijft als een hond
geolied glijdend
rondjes rond haar doen.

***Van het vlugge oordeel
over de gewichtigste zaken,
verlos ons heer.***

22B60 - 22B32

Een trede lager is het beeld,
 versluierd in de geur
 van zachte zeep en lijf,

het glijden over het chroom
 van de leuning, de opwaarts
 zwevend neergelaten
 slanke hand

een oogwenk hangende,
 verscherpt door een plotse inval
 van licht op de leuning
 van het soort
 dat zich niet noemen laat
 of van de god de naam wil dragen,

stokt & dreigt dan
 je in je val, het in je haast
 ternauwernood de neus aantippen
 van de treden die je liever
 overslaat, te vellen,
 je als een katejong ter dood
 op de blauw gevlamde steen
 te laten smakken

van de inkomhal,
 waar het zich balde
 & wonderlijk tot de woorden
 ontplooid :

**de weg omhoog, omlaag,
 is één & dezelfde**

22B119

Zijn demon giert in kieren door de stad. Vrij van hem, een slangenveld dat in zijn bed zijn bed niet kent, vermorzelt zich met dekens droom & droge daad. Herinneringen spuwt hij

met het vuur van ziekelijke weemoed zwart op alles wat beweegt. De scherpste van zijn pijnen schaaft hij snerpnd op de pleinen. Wilde haren dansen leeg om hem. Geen

gelaat, een aardse hel die openstaat. Macht verheft zich tot een macht in haar die hagel strooit. Zijn leer wordt nu gelooid. De weg

die alles zegt, lag klaar van in de wieg. Een mond ontbrak, waar zij een dag haar tong instak. Krakend breekt de dode godenstem: *waar hij gaat, is hij.*

18 november 2009

22B101a

de nacht schuift in de nacht haar brede laden
uit. een f blijft in je oren suizen. steek nu
je hand in kokende soep, voel de ui, hoe
hij groeide. een huis met 2000+ orchideeën.

je slurpt woestijnen op met een rietje, droog
stof walmt uit je neusgaten. het hoge blauw
wordt geel, goud, purper, blauw. als je snel
tot vier blijft tellen wordt de één een vijf. 'Ik'

draait zich om: het duister wijkt, een heliosfeer
glijdt naar je nek, een brokstuk blaft, mijn zee
is zacht, je hemel wacht, mijn adem is dat gas.

'als jij een Venus bent, dan lig ik als een oppergod'.
de strijd is bloed, *je ziet maar hoort de modder
niet*. ik snel. mijn hand brandt fel. ik ben je hel.

20 november 2009

22B25

'Capital is dead labor which, vampire-like, lives only by sucking living labor'
 Karl Marx, quoted in [The Necrosocial](#), by George Agamben

van de instortende gangen. een rookpluim siert
 de heuvel (het gevederde hoofd), dwarsbalken
 branden, een hand tekent een M in het roet &
 valt stil. 'kom, de zee wacht op ons.'

(de nacht deint op andere dagen in haar ogen, er
 zitten vele werelden in, haar ranke lichaam is
 een doorsnede, kaart van het heelal, versie 2).

slaat over in brullen, schreeuwen, snikken. pal
 boven zijn hoofd, op het einde van de hellende
 straat, staat de maan, schildert hem af, zwart
 op de keien, hobbende neergang, een duwtje

volstond. briefjes van 50 wapperen weg. de kraaien.
 dode arbeid, de geur van urine. *Hoe grootser nu
 je sterven, hoe groter toen je aandeel was.* Tijd

is de eenheid van plaats & handeling, meet het
 onvermogen. Haar vuur brandt in je vingers.

22 november 2009

novembernocturne

in diepte de donkere dagen
op groenere spiegels drijven
je lijf was de zon van de maan
verhullen de wolken & jagen

de nieuwe muzikmensen vijlen
van de tenen noest zich het roest
ros is de nacht zo zij blinken
droef daagt de wind mij nog uit:

*op de gebarsten lippen moge je tong
de lijnen van vuuradem lezen
in de gekloofde borst moge je handen
je vingers vergeefs & ook al sta je*

*te stampvoeten te hoofdbarsten
nergens het hart ligt naast jou*

in de donkere diepte der dagen
op spiegels verwrijf ik de maan
& je lijf in mijn hoofd was de zon
& alles onthult zich in wolken

14 november 2009

Contracties, spasmen van het ik

Jij hebt de harde kern van het reine waarbinnen zich het niets schuilhoudt, gestolen van de bewaker van de harde kern van het reine toen ik zei dat ik van je hield & vervolgens heb je de harde kern van het reine verborgen in het niets dat je mij toeschrijft, de leegte die je mij liefdevol aanbiedt, de stilte die je mij als een paar bloederige watjes ter ore aanreikt.

De bewaker van de harde kern van het reine hield meteen op bewaker te zijn, hij vervluchtigde tot niets in het niets dat je mij geeft, de leegte die je mij ter liefkozing toeschrijft, de stilte met de gekende watjes. Het is op zulke ogenblikken dat ik plotseling wakker schiet & brul.

Jij hebt de pluisbol van het wijze waartussen zich het niets in niets & niets verdeelt, ontvreemd van de hoeders van het wijze toen ik zei dat ik alles voor je zou doen wat binnen mijn mogelijkheden lag & vervolgens heb je de pluisbol van het wijze in de fik gestoken. Het brandde snel & hevig maar je kreeg het niets niet helemaal het niets meer in, want aan je vingers kleeft de asse van het pluis.

De hoeders van het wijze hielden meteen op hoeder te zijn, zij ontsponnen zich tot een rechte lijn die vervolgens kromp & kromp tot in een punt dat het laaiende vuur van mijn hart inspatte met een droge *kchch*. Het is op zulke ogenblikken dat ik ter aarde stort & al het licht mij als een gloeilamp wordt uitgedraaid.

Jij hebt de slingers & guirlandes van het schone waarlangs het niets verglijdt, uit de handen gerukt van de naakte godinnen van het schone toen ik zei dat ik je ziel van een eendere schoonheid vervuld wist & vervolgens heb je de slingers & guirlandes van het schone in volle zee gestort alwaar zij verzwolgen werden & als rimpels op de stranden van Normandië aanspoelden.

De naakte godinnen van het schone trokken enige kleren aan & namen plaats achter ramen die verlicht waren met zulke felle neonlichten dat je de rimpels die het verdriet in hun reine huid hadden getrokken, kon volgen met een natte vinger op het bewasemde raam. Het is op zulke ogenblikken dat ik ophoud te bestaan.

6 november 2009

22B55

tingeling de dingen strijken hier de schermen aan & op
als daken richten zich in lettersnieuw verpakt de klanken.
ik stroom u in & uit als oceaan, het zilte vocht hertaalt
zich naar een zacht gefluit. koel een oester op uw tong

leg ik te vondeling, verdeel mijn oorlogskind van mond
tot oog tot mondeling een zin verglijdt met fijne korrel
in het slijmen van verlangen waarin u proeft de droeve
ondergang, de medeklinkers van uw verguisde naam.

waarvan het zien & horen lering geeft, daar hecht ik
al mijn daden aan, het is al stervende dat ik herleef
tot in de rotste hoeken van uw vervloekt bestaan.

& jij, jij kraaiendiva, jij leest niet eens mijn ruisen hier,
jij klikt mij weg & likt een ander aan, jij vliegt & valt
gevangen in je portie lucht als onbeschenen maan.

21 december 2009

22B53

verdwenen symbolen wil het toeval dat je haren
strepen mijn schouder tot op het wit klinkende
bot & in mijn navel mateloos versterkt raketten
bulderen (spektakel met moederkoek). hoofden

met halen gemaskerd van rillende rompen ge-
scheiden & het leed wordt een deel van mijn vurige
pink (knipschaar in spreidstand : momentop-
name). met suisvogels mig wapent eustachius

de hersenpan & davert & bloedstraal verloren
de grijze druppels lopen in het borstplan iran.
met de neusloop geschouderd de oogas schroeft

in de peniskoker schilferig de scherven heelal.
mijn lijf is u allen & oorlog is u ook de vaderstaat.
de koning te goddelijk was ik je slaaf & nu ben jij vrij.

7 januari 2010

22B11

Je lichaam valt mijn vingers uit & zinkt
het vormeloze in. Je zucht verwijderd
zich in beelden die vervagen. Je hals
is nog een vale waas van licht, ik durf

de ogen niet te sluiten. Koude die niet
wijken wil. Kale takken tikken op het raam.
De frigo slaat aan, je adem is een ondertoon.
Hier klopt iets niet, nee, dat was geen telefoon.

Verbolgen draait de aarde dol in mij, haar
gronden willen weg van ons, haar zeeën
walgen wee de stranden aan, haar zieke zon

doet teken aan de maan: geheel de naam
van dit bestaan wordt langzaam uitgesproken.
Al het gaan wordt door een ramp verdaan.

25 november 2009

22B41

je knaagt. je kauwt het lijf dat je beminde.
je tong verparelt mij, je speeksel is glazuur.

je haat doorboort. je bakt.

ik rol het zwart in van je oven. lig
hard & heet in koude vingers, korrels
ik doorpriet je naald. je rijgt mij dood
aan je verlangen & knipt de draad & bindt

je rechtspraak aan je hals. je pronkt, je
nijd is voorwerp van bewondering. alleen,

dat ene deel, dat kon je niet.

een meeuw slaat straks zijn wieken uit
& krijgt: *één is het ware, het weten*
dat alles alles bestiert.

23 november 2009

22B91

ik wil de vorst wel zien, de pegels van je waterval
als tanden in je opgewekte koude bijten. ik wil
de klanken van je zogenaamde liefde zien
verstarren tot de letters l & i & e & f & d & e.

& hoe je licht & vuur ontkent tot je bloed
je lippen siert met het vercijferde verlangen.
ik wil het ruisen ook nog horen, hoe je
beenderen vergruisen & je laatste grijze

haar door de ontmenselijkte ruimte suist.
ik wil je mij wel zien ontkennen, dat ik niets
daarvan je warme oor influisterde, niet je

lijf met mijn genot aan zonlicht niette. de styx
is geen rivier, er zijn geen bootjes daar. dit marmer
heeft mijn aders & zal het ijlen van je tijd doorstaan.

8 december 2009

Heracleitos en de Vrije Lyriek

De dood is het klankbord van het leven. Zonder de dood is er geen leven. Er is geen leven gaande, dat niet sterven zal.

Je gebruikt een parallelle evidentie, een zelfde klasse¹ van *vanzelfsprekendheid*, om de *gebeurtenissen* van je zinnen, je verzen te produceren, het is een productie van verlangen in weerwil van, een zich afzetten tegen.

Zwart-wit op papier, wit-zwart op het schoolbord, 1-0 als het digitaal gaat, het maakt niet veel uit²: elke differentiëring is een polarisering met een teken als resultante. Dat teken, dat verschil is een verschil dat het verschil maakt ([Gregory Bateson](#)).

De woorden klinken & de echo van de muur belaadt ze met betekenis, er ontstaan concepten in de spiraalbeweging van de woorden, de zinnen, wervelingen, de vortex(t)en van tekens die de ogen als zuignappen momentaan aantrekken, loslaten & weer aantrekken in het stromen van het bewustzijn, jouw bewustzijn (jij schrijft verder), het bewustzijn van de lezer (zij leest verder).

Zowel het schrijf- als het leesproces wordt aldus gedreven door eenzelfde oscillatie, een feedbackcirkel tussen de neurologische subactiviteit en het (de)coderingsproces. De wereld verdwijnt in het programma & floept weer op als een gecodeerde wereld die om de volgende code, de volgende serie tekens vraagt. De cycli rollen in de cycli, de lussen verstrengelen in lussen, uiteindelijk lost de constructie van het 'ik' op in het lopende programma. Schrijf ik, of word ik geschreven? Lees ik, of word ik beschreven³ ?

Het zijn spiraalbewegingen, slingeringen, omdat er geen uitweg is, tenzij in de mystiek, maar dat is dubieus (*ik twijfel*).

De conceptie (*ik wijk af*) is het uitgestelde resultaat van een copulatie, een verstrengeling. Tussen het orgasme, de ejaculatie, en de conceptie is er een spanne tijds die werkt als filter. Het is een donkere sterfgang, opwaarts. De sterkste komt erdoor, de meest weerspannige. We kennen de meedogenloze wreedheid in de natuur, het leven, eenzelfde wreedheid is te onderscheiden in het schrijfproces, bij het ontstaan van woorden of concepten. Wij ervaren het als wreedheid, in feite is het gewoon onverschilligheid⁴.

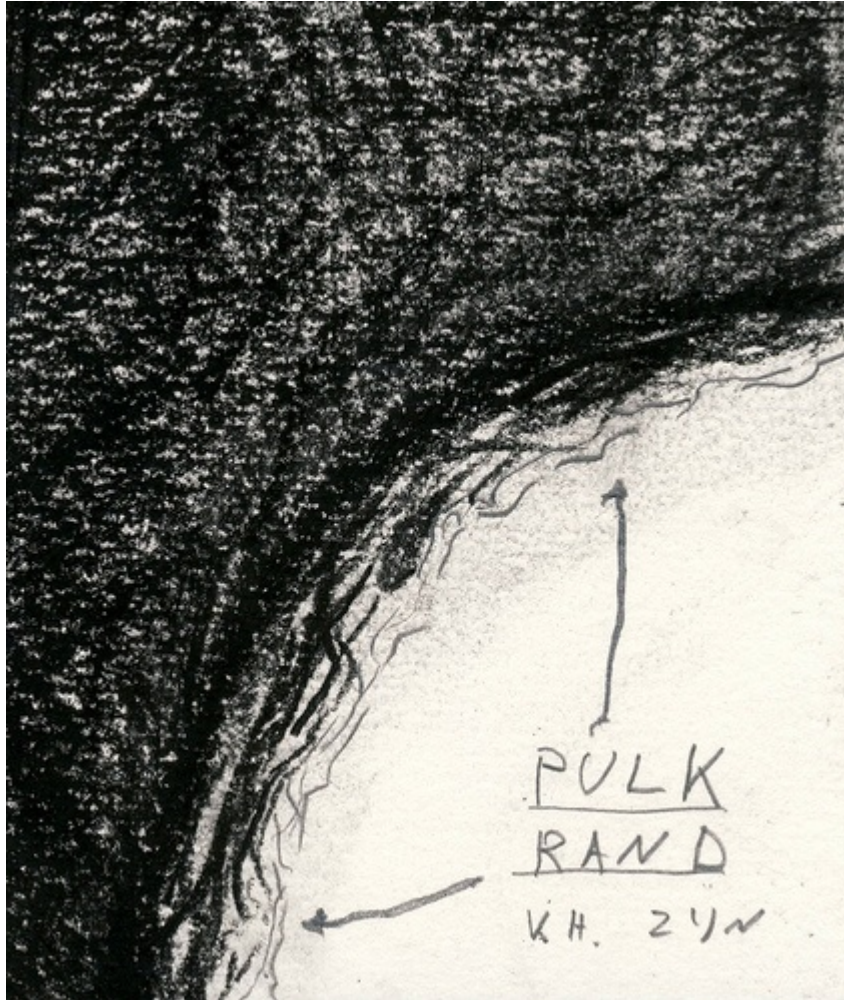
---

¹ een klasse zoals in de programmatuur

² in een *genetwerkte* digitale schrijfomgeving is er wél een verschil, maar dat komt nog

³ zie hier de nuance van verschil tussen beide activiteiten, een graadje meer passiviteit, minder wreedheid die het lezen voornamelijk tot een beschaafdere activiteit maakt dan het schrijven ([Borges](#))

⁴ We hebben hier te maken met een Neo-Kathedraalse Recursie (NKR). De NKR is in de cybernetica van de Kathedraal het centrale begrip bij uitstek. Zoek en zie [aldaar](#).

dv 2008 'Pulkrand', potlood en pierre noire op papier

Het inhumane, het *apeiron* van Anaximander zoals dat door Derrida gereactiveerd werd, de blinde cosmos zoals je die bij H.P. Lovecraft over je bibberende gebeente krijgt, doorkruist ook als een verschroeiende laserstraal het schrijfproces, de meest intieme cerebrale activiteit. Je schrijft altijd op de grens van je onwetendheid, zegt Gilles Deleuze ergens. Het Modernisme, in het verlengde van de Verlichting, trapt dan in de val en bejubelt de Vooruitgang, het naderende Einddoel, de te bereiken Perfectie. Helaas voor sommigen is er geen vooruitgang, enkel voortgang. De betekenis is een voortschrijdende barst door het oneindige veld van het binnen, zoals het leven buiten zich onhoudbaar een weg baant door de blinde materie.

Een weloverwogen en doordachte woordkeuze of zinsconstructie, voor mij zijn het welluidende fabeltjes. Uiteraard dient er herschreven te worden (soms), maar dat herschrijven is een wollig hoopje lusjes die de initiële scherpthe, het ondraaglijke van de schrijfact hooguit verzachten, verdoezelen ook. Anders verkoopt het immers niet, blijft het obscuur.

Wat ik al schrijvende beleef, is een soort darwinisme binnen het kolken van mijn conceptuele activiteit (3). Als iemand opmerkt dat er over mijn vlotjes neergepootte volzinnen niet erg nagedacht kan zijn, dan moet ik 's hartelijk lachen. Als dat zo zou zijn, dan kon ik tenminste derderangscolumnistje worden bij één of andere uitverkochte krant. Dan

hoefde ik niet mijn have en goed te verliezen, omdat ik nu eenmaal **verslaafd** ben aan deze neurologisch stimulerende activiteit.

Want het vallen van een woord in een zin, in een vers, is binnen het schrijfproces gelijkaardig aan de conceptie, alle (tijds)verhoudingen in acht genomen. Je neukt de taal tot ze klaarkomt in een woord, een zin, een vers. Met enig geluk resulteert dat in een zwangerschap.

De woordkeuze is het onspijtbare moment van het oordeel dat valt, geveld wordt, na de wrijving tussen de gedachten, de verhitte debatten (Derrida - *Force de Loi*). De droge tok van de hamer - het oordeel - die een einde maakt aan het proces. Maar dat einde geeft het proces juist haar zin, de uitspraak. Het verdict *verspreekt* al het gedachte, verraadt het, het is de misdadiger die op de zwijgende beschuldigde wordt gekleefd & hem benoemt.

De dood is een misdaad, een loslopende misdadiger ([Alan Sondheim](#)).

De wervelingen monden uit in taal: dode tekens die we kunnen zien, samenbrengen, lezen. Het zijn de bundels strohalmen waar we ons aan vastklampen: er is toch iets, zie je het Zijn niet?

Neen.

Laat die Heidegger maar rotten in zijn Zijn. Er was iets, er is een verleden tot stand gebracht. Er was een worden dat gebeurd is, maar het gebeuren is dood. *De curve van het Zijn*, een overspanning van de tijd, *is de naam van het leven die ons de dood serveert (22B48)*. Schrijven, de productie van de code die we tekst noemen, is van nature een ontkenning van het leven. Een journalist schrijft het leven *af*, zoals een zondagsschilder het leven *af* schildert. Een dichter schrijft het leven *af*, zoals iemand als [Ilse Derden](#) het leven afschildert. Er is altijd sprake van een *versterving*.

* *
*

Sokrates vraagt, Plato dwingt. Sokrates sterft, Plato schrijft.

Heracleitos zit nog dichter tegen die barst aan tussen de orale cultuur & de dwingelandij van de tekst. Zijn teksten overleven niet, zij worden ons overgeleverd, vaak door auteurs die hem afschrijven, opruimen, onder de mat willen bezemen. Zijn werk is stukgeslagen en de scherven liggen diep in andere betogen begraven. Want het was een vervelend ventje. Hij wist teveel.

'Il savait que la vérité est noble et que l'image qui la révèle c'est la tragédie"

(René Char in zijn voorwoord tot Yves Battistini's "*Trois Présocratiques*", Gallimard 1968, p10).

Zoiets mag je nauwelijks zeggen, laat staan opschrijven. Men hoort dat niet gaarne. Toen niet, nu zeker niet.

Maar men heeft ze opgegraven, die scherven, want zijn stem klonk veel te luid. Er zit veel weemoed in die stem, veel verbittering ook. Hij vervloekt zijn voorgangers (en daarmee zichzelf), die de openheid, de tweedracht die daarin besloten ligt, van de orale cultuur willen ruilen voor het eenduidige van het geschreven woord.

[...]

Maar naast het spreken, het schrijven, is er ook nog het zingen.

Enkele werkmannen in oranje pakken met gele bivakmutsen aan stormen nu de Kathedraal binnen. Ze werken snel en efficiënt. Er wordt een *klankkoord* opgespannen aan de weerhaken van de woorden, aan de puntige uitsteeksels van slecht gecodeerde pixels. Er sijpelt een stem langs die haar weg vindt tussen de dode tekens & het leven vindt weer plaats & tijd om plaats te vinden. Het verweer, de immuniteit van de code is doorbroken. Het *Virus van de Vrije Lyriek*, chemisch verwekt op basis van een olie-derivaat (Negarestani), slaat ongenadig toe. Het verbrijzelt elke geslotenheid, alle kernen van betekenis, alle pogingen om middels het schrijven of spreken iets tot stand te brengen. Het stof van woorden dwarrelt losjes in een veld van louter energie.

De zon, *niet groter dan een menselijke voet*, valt binnen door de hoge glasramen van de Kathedraal en omarmt het stof: hij wil zijn deeltjes terug.

De erotische ellende viert nu haar hoogmis. De priester flitst even als een solferkopje & vermengt zich dan met het stof (dat wou ie toch al heel de tijd). Het altaar vergroeit & kraakt als ware het door nanobots geïnfilteerd & verwordt bijna ogenblikkelijk tot een steegje met een kapper, een café, een bordeel & het donkere, naar chichorei & ratten geurende krot van moedertje Fien.

Virtuele mensen lachen, drinken, gokken, neuken & laten zich de haren knippen. Een groepje afvallige Grapeïsten loopt lallend langs, er schopt er één een vuilbak om. Een dronken Amerikaan staat met afhappende broek te zeiken tegen één of ander Laatste Avondmaal & brult heel erg Texaans: "*There's more beauty in my shit and vomit than in art*".

Bij de ingang van de crypte - ondertussen vergroeid tot ondergrondse garage - staan een slonzig geklede man & een kleine, tengere vrouw met rossig & rafelig haar. De man geeft het ritme aan: hum hum humhum hum. De vrouw begint te zingen. Een roos ontluikt, de stemmen bloeien open.

De weergalm is vernietigend.

dv, 2-4/04/08 – 13/11/09

22B1.....	7	22B47.....	8
22B101a.....	11	22B53.....	17
22B11	18	22B55.....	16
22B119.....	10	22B60/322B32	9
22B121	6	22B64	6
22B25	12	22B91	20
22B41.....	19	22B99	5